

Bartal Csaba úrnak,

a Múlt-Kor főszerkesztőjének

Tisztelt Főszerkesztő Úr,

legújabb – 2024 őszi – , a szégyenletes 1944-es évre emlékező számuk bevezetőjében Ön ezt írja: „Félmillió honfitársunkról mondtunk le részben tétlen szemlélőként, részben aktív közreműködőként”. Ez – véleményem szerint – egy felelőtlen mondat.

- Március 19. óta német megszállás alatt álltunk, a németek egy olyan kormányt neveztek ki Horthyval, amely az ő elképzeléseiket hajtotta végre.
- A németek lecseréltették a közigazgatás vezetőit is: az ország megszállását követően a német SD a magyar államigazgatás, főként a Belügyminisztérium 3.500 vezetőjét és vezető beosztású tisztviselőjét tartóztatta le, és helyettesítette a németeket kiszolgáló vezetőkkel és hivatalnokokkal.¹ (Lehet azt mondani, hogy ők is magyarok voltak, de ők nem egy demokratikusan választott kormány hivatalnokai voltak – és minden népnek megvan a maga söpredéke.)
- Minden németek által megszállt országban deportálták a zsidókat – és ezt mindenütt tétlenül nézték, sehol sem tört ki felkelés, harc a deportálásuk ellen.
- Akkor úgy tudták, hogy munkatáborokba viszik őket. Az auschwitzi jegyzőkönyv ugyan akkor már titkos csatornákon terjedt, de ha közismert lett volna a megsemmisítő táborok léte, akkor a szövetségesek – akik a deportálások idején már uralták a nyugat-európai léghajóteret – , miért nem bombázták le a megsemmisítő táborokba vezető vasutakat?
- És nem utolsósorban: a zsidók miért nem lázadtak fel, miért nem szerveztek fegyveres csoportokat a deportálásuk ellen?

Ezeket a tényeket – történészként – Ön nyilvánvalóan ismeri, és jobban ismeri, mint én. Tehát nem a tények ismeretével van itt baj, hanem azok értékelésével, a szemlélettel.

Sziv. üdvözlettel

Kiss Károly

közgazdász és társadalomkutató

¹ Lásd erről Kovács Zoltán András tanulmányát a Rubicon 2024/5-6. számában.